

Publicerad 2014-08-27 09:48 av Yazmine

första steget

Första steget var att bränna
allt som stod

Ett askmålat minne som blev kvar i öppen eld

Jag gjorde det inte i förnekelse
till vad som hänt
Jag gjorde det för att släppa allt och gå

Ett skulpturellt konsthantverk som
skådat bilder i en genomskinlig tid
lärt sig konsten att tyda avstånd
mellan evighet och hopp

Jag vred på mina tankar för
att tänka som såret gjort
Kanske förstå om jag visste
vart det börja

Jag vet att jag alltid skräms
när min glädje har nått sin topp
För likväl som botten är nådd
så kan det bara vända och gå tillbaks

Jag tänker på lekplats- gungor
de som fylls när vädret vill
Hur deras regnrostiga kedjelika band
ger sitt knarr till den som leker
för att visa vem som är
när leken kastas och hoppar av

Jag tyckte om när det var då
när inget skadligt var farligt nog
när inget hinder fanns i vetskap
och ingen kunskap om sin tid

Den får va kvar, den tid som fanns
och den får stanna där den är

Första steget var att bränna
nästa steg det är att gå
En verklighets- redigerande process
som gråter nerver på sina tår

Jag var aldrig riktigt säker på
om det som skett hade valt sin
egen plats
eller om sanningen bara hade svårt
att se vart jag verkligen fanns
Och det får mig att fundera
på om jag kunde missat mina
prövningar om jag bara gömt mig
när saker spårat ur

Om jag varit människan som
kastat bort sig till hopplöshet
utan kunskap att våga sörja

Allting som växer har
förmågan att bygga upp
kasta bort betydande faktum
för att skona allt i försvar

Det är en levande mardröm
att se döden rensa bland liv
även fast inte livet alltid
skonar de som lever

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yazmine med Poeter.se id #46292 innehar upphovsrätten